

[Hanno Budtz.]

skal også nok sørge for at få det gjort, om det så bliver illegalt, og det er efter min mening den farligste udvej og den ubehageligste udvej, man kan tænke sig. Det er farligt for kvinden, det er farligt for hendes helbred.

Nu blev det sagt af hr. Falk Hansen, at der måske ikke var kommet så forfærdelig meget nyt til under udvalgsbehandlingen. Nogle nyheder er der kommet til, det er også nævnt her i dag. En er ikke nævnt, men det er faktisk én, der har gjort et umådeligt stort indtryk på mig, nemlig at det fra lægeforeningens repræsentanter blev fortalt, at i England, hvor man har fået indført fri abort, er kvindedødeligheden faldet. Det synes jeg er noget, det er værd at lægge ganske særlig vægt på.

Jeg må også lægge vægt på — og de af mine kolleger, der med mig vil stemme for lovforslaget, gør det samme — at det, det drejer sig om, er at skabe bedst mulig oplysning på dette område fra en tidlig alder, oplysning om prævention.

Jeg skal også nævne uden at gå ind på alle de andre enkelte bestemmelser, at vi har tilsluttet os forslaget specielt om sygeplejerskerne, det forslag, der allerede er omtalt, og som vil blive omtalt senere igen.

Vi vil altså, nogle fra den konservative folketingsgruppe, stemme for lovforslaget. Og for mit eget vedkommende vil jeg gerne sige i anledning af det hr. Thestrup nævnte om at forsøge at få gennemført en folkeafstemning, at jeg vil fraråde en folkeafstemning om dette spørgsmål. Jeg tænker navnlig på de erfaringer, vi fik i forbindelse med svangerskabsloven af 1956 og den ganske overordentlig ophidsede debat, der dengang gik over landet med snagen i mange enkeltheder. Jeg mener, at et etisk spørgsmål som dette — jeg opfatter det også som et etisk spørgsmål — er faktisk uegnet til folkeafstemning. Det er ikke, fordi jeg på nogen måde vil gå imod denne udmærkede og demokratiske institution, men jeg mener, det er et emne, der er meget vanskeligt. Jeg vil også lægge vægt på, at i den politiske debat i den seneste lange tid har lovforslaget om svangerskabsafbrydelse eller abortloven jo næsten ikke optaget sindene. Vi ved, at spørgsmålet optager nogle grupper, og jeg har fuld respekt for disse gruppers syns-

punkter, men i virkeligheden er debatten jo ebbet ud, og jeg er af den overbevisning, at langt de fleste — det er dog ikke det, der er min begrundelse for at fraråde folkeafstemning — ønsker at få dette lovforslag gennemført. Det er altså min personlige opfattelse, og jeg håber, der er mange, der deler den opfattelse.

Inge Fischer Møller: Som medlem af retsudvalget vil jeg også gerne kommentere hr. Thestrups bemærkninger vedrørende overlæge E. Brandt-Nielsens kronik i Berlingske Tidende den 5. maj.

Tanken om, at en kvinde skulle kunne henvende sig til en speciallæge, straks når menstruationen udebliver, bør vurderes nærmere. Dette kan udmærket ske også efter dette lovforslags ikrafttræden. Det vil her være særlig værdifuldt at få konstateret, om ikke de alment praktiserende læger har sådanne kvalifikationer, at de lige så vel som speciallægerne kan foretage de indgreb, der er omtalt i overlæge E. Brandt-Nielsens tidligere nævnte kronik.

Som medforslagsstiller til mindretallets ændringsforslag om, at lovforslagets § 10, stk. 2, helt udgår, skal jeg anføre følgende: Vi er selvfølgelig glade for, at lovforslaget om fri abort nu gennemføres. Som det fremgår af betænkningen, mener vi dog, at det har en skønhedsplet, nemlig § 10, stk. 2, om overlægens ret til at afvise en abortsøgende kvinde. Denne bestemmelse svarer i det store og hele til § 7 i den gældende lov. Hvis lovforslaget gennemføres med § 10, stk. 2, i den af flertallet foreslåede form, vil det stadig være sådan her i landet, at overlægens indstilling til abort vil være afgørende for, om de, der er ansat på hans afdeling, kan få lov til at udføre abortindgreb. Der er sagt meget om denne bestemmelse, men jeg ved, at der også fra lægelig side er betænkelighed ved lovforslagets § 10, stk. 2. Vicedadslæge Inge Jespersen udtaler herom:

„Derimod er der måske grund til at kommentere § 10. Hvis folkettingen vedtager en lov, synes det problematisk, at offentligt ansatte tjenestemænd kan nægte at efterkomme denne.“

Vi er enige med vicedadslægen i, at det er uheldigt, at offentligt ansatte tjenestemænd med en etisk begrundelse kan nægte at udføre deres tjenesteplichter. Vi er modstandere af,